

„Viņš ir mūsu miers.” (Ef 2:14)

Tautā ir labi zināms sakām-vārds: „Miers baro, nemiers posta.” Tā arī ir – kur miera nav, tur viss jūk,irst un brūk.

Ļaudis tiecas pēc labuma un labklājības, bet kā lai labums un svētība nāk, ja attiecībās citam ar citu tik daudz nemiera, kas visu gandē un posta? Miers auglīgai un svētīgai dzīvei pasaulē ir izšķiroši svarīgs.

Jēzus saviem mācekļiem mācīja: „Lai kurā namā jūs ieietu, vispirms sakiet: miers šim namam!” (Lk 10:5) Jā, ja valda miers, sastapšanās atnesīs patiesu prieku un ieguvumu. Ja miera nav, viss lemts neveiksmei.

Kad Jēzus pēc augšāmcelšanās no mirušajiem atnāca sastapt mācekļus, Viņa pirmie vārdi bija: „Miers ar jums.” (Lk 24:36) Nedrošībai, nemieram un bailēm ir jāpārņem miera, lai varētu sadzirdēt, uztvert Dievu, Viņa gribu un nodomus. Jēzus savus mācekļus izveidoja

par miera vēstnešiem, miera nesējiem nemiera plosītajā pasaulē. „Laimīgi [svētīgi] miera nesēji, jo viņi tiks saukti par Dieva bērniem,” sacīja Jēzus. (Mt 5:9)

Man jādomā, kas esam mēs – miera nesēji? Bet varbūt nemiera cēlāji? Lai kaut ko nestu, ir jābūt, ko nest. Lai mierā varētu dalīties ar citiem, tam ir jābūt mūsos.

Mēs nespējam paši no sevis izravēt mieru un tā vietā iedēstīt mieru. Ticu, ka gribam iegūt mieru un tiecamies pēc tā, tomēr īsti paliekoša miera kā nav, tā nav. Gluži kā pravietis Jeremija saka: „Tie saka: miers, miers, bet miera nav!” (Jer 6:14) Gribam operēt ar viltotu naudu, bet drīz tiekam atmaskoti.

Es uzticos Bībeles vēstij – tam, ka īstu mieru mēs nespējam radīt paši. Tas mums jāsaņem no Tā, kurā vienīgajā ir mūžīgs miers un kurš pats ir Miers. Tas ir Kristus, mūsu

Glābējs. Jā, vienīgais uzticamais Glābējs, kurš izglābj arī no mūsu nemiera. Jēzus tik pārliecinoši saka: „Es jums atstāju mieru, savu mieru es jums dodu. Es dodu jums ne tā, kā pasaule dod. Jūsu sirds lai neiztrūkstas un neizbīstas.” (Jņ 14:27) Viņš dod. Mums jāsaņem, jāpieņem.

Vai esam gatavi to ticībā darīt? Tūdaļ gan vēlos piebilst, ka saņemšana saistās ar kaut kā atdošanu. Tas, kas jāatdod, ir mūsu vainas un grēki. Bez savu grēku ieraudzīšanas un atzīšanas, bez dziļas, patiesas grēku nožēlas, bez grēku piedošanas saņemšanas, sirdī miera nav.

Velnis un grēki ir nemitīgie nemiera cēlāji. Kamēr ar tiem nav tikts galā, īsta miera cilvēkam nav. Pateicība Dievam, ka ticībā Kristum, mūsu Kungam, mēs svinam uzvaru pār šiem nemiera cēlājiem. Apustulis Pāvils par mieru, kas iegūts ar Kristu, raksta: „Tā nu starp

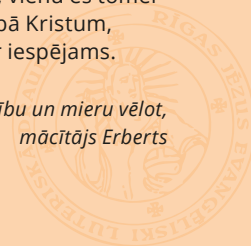
mums, ticībā attaisnotajiem, un Dievu ir iestājies miers caur mūsu Kungu Jēzu Kristu” (Rm 5:1).

Kristū iegūtais miers nav viltota nauda. Tas ir tik dziļš un tālāk plūstošs, ka mūsu prāts to nespēj pat īsti aptvert, nedz arī spējam to pienācīgi paskaidrot citiem. Tas ir Dieva dots miers; tā raksta arī apustulis Pāvils: „Un Dieva miers, kas pārspēj jebkuru sapratni, lai pasargā jūs sirdis un jūsu domas Kristū Jēzū.” (Flp 4:7)

Vai tici, ka arī tavā sirdī un dzīvē var īstenoties reiz pravieša Jesajas sacītie vārdi, ka tavš miers būs kā upe (Jes 66:12)?

Lai ko arī mums gribētos domāt vai sacīt, vienu es tomēr zinu droši – ticībā Kristum, Glābējam, tas ir iespējams.

*Svētību un mieru vēlot,
mācītājs Erberts*

P	O	T	C	P	S	Sv
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28			

6. februārī –

iesvētes mācības sākums

24. februārī pēc dievkalpojuma –

sadraudzība

Mēneša lozungs

„Es domāju, ka šī laika ciešanas ir nenozīmīgas tās nākamās godības priekšā, kas mums tiks atklāta.”
(Rm 8:18)

Lai kāds ārēji būtu nemiers, lai kādi būtu kari, lai kādi būtu strīdi, lai kā mums kaut kas traucētu, lai cik dūsmīgi mēs kļūtu (un tā varētu turpināt vēl ilgi), vislielākais nemiers tomēr ir tas, kas ir mūsos, – ka mēs dzīvojam pretstatā Dieva balsij, kas mūsos runā.

Kaut arī neviens cilvēks tīši netiecas pēc nemiera savā dzīvē, tomēr arī šajā nemierā parādās Dieva labestība pret cilvēkiem. Dievs ir radījis cilvēku tādu, kas ar nemieru izjūt savu grēcīgo un nepareizo stāvokli Radītāja priekšā. Ja Dieva ieliktais nemiers nebrīdinātu, nekas netraucētu cilvēku ceļā uz pazušānu.

Viss dievišķais vienmēr būs pārāks un stiprāks par radīto. Arī dievišķais nemiers ir pārāks par jebko, kas ir radīts un pasaulē pieejams. Cilvēks to neapzinās, tāpēc vienmēr tiecas pēc kaut kā jaunāka, labāka un lielāka cerībā, ka tas sniegs mierinājumu. Jauna automašīna, labāks dzīvesdraugs, labāk atalgots darbs, vairāk izklaižu un tamlīdzīgi.

Šis nemiers ir jaušams katrā „pazudušā dēla” sejā, kurš kārtējo reizi attopas pievilts un nelaimīgs pēc mēģinājuma to aizpildīt ar dzīves lepņību un pasaules baudām. Cilvēks ir sasniedzis kāroto, bet dvēsele saka: „Ko gan tas cilvēkam palīdz, ja viņš iemanto visu pasauli, bet pazaudē dvēseli?”

INTERESANTI FAKTI PAR GARA AUGLI

Vārds **MIERS** Bībelē minēts 96 reizes: 55 reizes Vecajā Derībā, 41 reizi Jaunajā Derībā.

Vārds **MIERĀ** minēts 62 reizes, **MIERĪGS** – 2 reizes, **MIERINĀJUMS** – 5 reizes.

Tas, ka cilvēki nomaina vienu lietu pēc otras, bet laimi neiegūst, ir labs pierādījums tam, ka cilvēks ir ne vien fiziska, bet arī garīga būtne, kas dzīvo ne tikai no maizes, bet arī no katra vārda, kas iziet no Dieva mutes. Cilvēks, kurš neiegūst mieru Dievā, līdz pēdējam elpas vilcienam meklē papildījumu pasaules lietās, kur to nekad neiegūst.

Kad cilvēks pazemībā kā pazudušais dēls nāk atpakaļ pie Dieva un nožēlo savu maldīšanos, Dievs ilgu un nemiera vietā piepilda cilvēka sirdi ar prieku un mieru. „Tad nu mums, ticībā taisnotiem, ir miers ar Dievu caur mūsu Kungu Jēzu Kristu. Ar Viņa gādību mēs, kas ticam, esam iegājuši tai žēlastībā, kurā stāvam un teicam sevi laimīgus cerībā iemantot dievišķo godību.” (Rm 5:1–2)

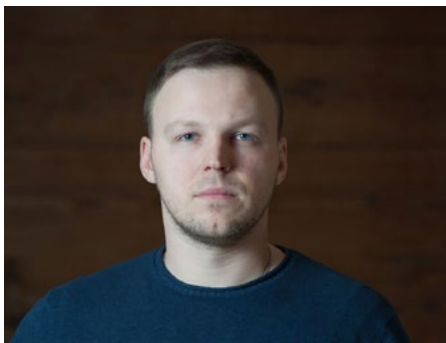
Tāpat kā cilvēks nevar iegūt mieru bez Dieva, arī nekas no pasaules nespēj cilvēkam patieso papildījumu un mieru atņemt, jo tas vienmēr būs lielāks par to, kas ir pasaulē.

Un visbeidzot – kad cilvēks ir ieguvis mieru Dievā, viņš var būt mierā arī ar savu darbavietu, atalgojumu, dzīvesdraugu, attiecībām un visu pārējo, jo lielākais viņam jau pieder.

Jāzeps Bikše

Kas ir miers?

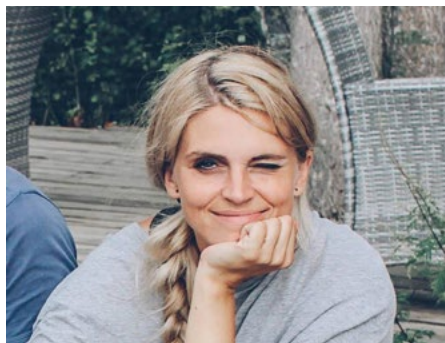

Pēteris Dekants

Miers mūsdienās ir deficīts; visi to meklē, taču ne īstajās vietās. Kopā ar attīstību un iespējām 21. gadsimts diemžēl ir atnesis arī nemiera vilni. Mēs esam tik ļoti aizņemti, būvējot dzīvi tādu, kādu vēlamies to redzēt, un tik ļoti pārdzīvojam un stresojam, kad kaut kas neiet tā, kā plānots, izsapņots un iedomāts, ka mums nav laika pajautāt Dievam, kāds ir Viņa plāns mūsu dzīvei. Es domāju, ka miers ir sajūta, ka viss dzīvē notiek tā, kā tam ir jānotiek. Pilnīgi viss. Un šo sajūtu var dot tikai pilnīga paļaušanās uz to, ka Dievs man ir sagatavojis ceļu un man tas ir jāiet. Reizēm tas ir patīkams, reizēm ne, grūtāks vai vieglāks, bet tas ir manējais. Sava dzīves ceļa pieņemšana un paļaušanās uz Dieva prātu sniedz vislielāko mieru.

Kad miera nav, mēģinu apstāties un padomāt, kur atkal savos plānos un vēlmēs, savos priekšstatos par to, kā ir jābūt, esmu aizskrējis Dievam pa priekšu. Tādos brīžos cenšos likt šo situāciju Dieva rokās un ļaut, lai Viņš vada un sniedz risinājumu; man atliek tikai to pieņemt. Mums ir raksturīgi satraukties pirms laika, izdarīt pārsteidzīgus secinājumus un uzskatīt, ka laba risinājuma nav, ja mēs to neredzam. Taču Dievam viss ir iespējams! Ir jāsaka „āmen” Viņa plānam, nevis jāgaida, kad Viņš teiks „āmen” mūsējam.

Es domāju, ka Jēzus mums liek apvaldīt ikdienas laicīgās kaislības, satraukumu, plānus un nemieru un paklausīties, kas Dieva Dēlam sakāms. Tāpat kā dievmā mācītājs saka: „Miers ar jums!” Es domāju, ka tas nozīmē: noliec savas raizes un domas uz brīdi malā un paklausies, kas Dievam ir sakāms. Dieva mieru var iemantot, cenšoties saklausīt, kāds ir Viņa prāts, ko Viņš vēlas tev pateikt. Raizes un plāni ir jāliek Viņa rokās, un tas, kā ir, jāpieņem ar pateicību. Tad miers piepildīs tevi un ļaus nomierināties arī apkārtējiem.

Evija Godiņa

Miers ir īpaša iekšēja sajūta, kas var būt arī milzīgā troksnī. Nav rūpju, nav satraukuma. Man liekas, būtu grūti izprast mieru, ja mēs pirms tam neuzzinātu, kas ir nogurums, rūpes un spriedze. Esot kopā ar bērniem, nemiers ir nepārtraukti, bet zinu, ka tas pašlaik ir tāds periods – ar laiku tas mainīsies un iestāsies lielāks miers. Kad ir nemierīgi, parasti atveru logu un paliecos ārā, ieelpoju miera sajūtu un atgriežos. Vai arī krasi nomainu darāmo, lai bērni norimtu, vai tieši otrādi – ieslēdzu mūziku uz skaļāko un ļaujos nemieram, izdejojos kopā ar bērniem. Tad beigās visi ir noguruši un iestājas miers!

Bībelē, kad Jēzus daudzkārt saka „Miers ar jums!”, manuprāt, Viņš runā par to sirsnīgo drošību, ko Dievs dod mūsu sirdī, kad varam būt mierīgi un pateicīgi. Ikdienas steigā noķert Dieva mieru ir grūti, bet, pielūdzot jebkurā brīdī un jebkurā vietā, kur esi, tas atnāk. Ir jābūt atvērtam un pateicīgam par visu. Kad tas izdodas, nemiera domas ir prom.

Mārtiņš Lācis

Miers ir minēts kā viens no Gara augļiem. Tas mums dod cerību saņemt mieru jau šajā dzīvē. Miers tiek pieminēts arī sveicienā un svētības vārdos. Es domāju, ka pilnīgs miers ir Debesu valstībā, bet īstu mieru var piedzīvot arī šajā dzīvē, ja dzīvojam lielā paļāvībā un ticībā uz Dievu, pildām Viņa gribu un pavadām laiku lūgšanās. Jēkaba vēstules 4. nodaļā lasām, ka mēs nezinām, kāda mūsu dzīve būs rīt. Pat vislabākajos un sakārtotākajos apstākļos nevar zināt, kas notiks nākamajā dienā, kādu nemieru tā nesīs.

Šī pasaule nevar dot pilnīgu mieru. Pāvila vēstulē romiešiem lasām: „Es domāju, ka šī laika ciešanas ir nenozīmīgas, salīdzinot ar nākamo godību, kas atspīdēs pār mums.” (Rm 8:18) Nemiers un problēmas šajā dzīvē kļūst maznozīmīgas, salīdzinot ar to prieku un mieru, kas būs Dieva valstībā. Mums jāticēcas piedzīvot šo mieru jau šeit uz zemes! Man dzīvē mieru sniedz ticība, Dieva apsolījumi un prieks par nākamo godību, kādu mums pat grūti iedomāties.

Elizabete Debora Fogelsone

Manuprāt, miers cilvēkā ir tad, kad viņš ir patiesa paļāvība un uzticēšanās Dievam. Pat ja ikdiena ir steidzīga un pienākumu pilna, uzticot savas raizes Viņam, iekšējā pasaule paliek mierā. Kad miera tomēr nav, cenšos vērsties pie uzticamiem cilvēkiem, kā arī, protams, lūdzu.

Man šķiet, ka ar vārdiem „Miers ar jums!” Jēzus mums apliecina, ka esam guvuši mieru Viņā.

Vai iesim karot miera laikā?

Miera sveiciens ir neatņemama dievkalpojuma daļa, kas jo īpaši kalpo kā ledlauzis tiem cilvēkiem, kuri uz Baznīcu skatās ar aizdomām. Liela daļa no mums ir pieredzējusi okupācijas laiku un ilgas pēc miera, kas ir vainagojušās ar brīvu Latviju. Taču miera laiks ne tikai dod brīvību sludināt Dieva vārdu, bet arī uzbrūk mūsu ticībai ar neredzamiem ieročiem: slinkumu, vienaldzību, bailēm. Par to, kā kristietim palikt savā postenī līdz galam, diskutējam ar mūsu draudzes locekļiem – karavīru HARALDU LŪSI un bijušo zemessargu ROLANDU KALNIŅU.

Edgars Gertners

Kāda ir miera cena?

Haralds Lūsis: Fiziskā miera cena ir diezgan liela. Pāvils Vēstulē romiešiem raksta: „Cik iespējams, no savas puses turiet mieru ar visiem cilvēkiem,” – mums no visas sirds jācenšas būt mierā ar visiem cilvēkiem. Tā es arī cenšos dzīvot, bet nesmu vientiesīgs, jo apzinos, ka ne vienmēr tas ir iespējams. Bībelē lasām, ka ir dažādi miera veidi. Arī Dieva piedāvātā miera cena ir ļoti augsta – par to cilvēki pat ir gatavi atdot dzīvību.

Rolands Kalniņš: Es piekritu, ka miers ir dažāds. Ir miers valstī, kad nav kara. Ir miers ģimenē, ar draugiem, sirdī. Tā ir viena puse, taču svarīgāk ir tas, ko dzirdam Ziemsvētku vēstī, ko eņģeļi saka ganiem: „Miers virs zemes, un cilvēkiem labs prāts.” Diez vai tajā brīdī uz šīs planētas bija pilnīgs miers – droši vien kaut kur karoja, bija naidi starp cilvēkiem, un arī tagad ir tāpat. Taču eņģeļi runā par ko citu – par mieru ar Dievu.

Jā, tevis pieminēto vēsti var pārfrāzēt: „Miers virs zemes cilvēkiem, pie kuriem Dievam labs prāts.”

R. K.: Tiesa, jo Dievs no savas puses ir izdarījis visu, lai noslēgtu mieru ar cilvēkiem.

Bībele par mieru runā kā par vienu no Gara augļiem. Vai jūsu dzīvē ir bijis kāds nemiera periods?

H. L.: Jā, pilnīgi noteikti. Kad tikko iestājos dienestā, bija jāiztur grūtības – ne tikai tāpēc, ka bija smagi fiziskie pārbaudījumi, bet arī tāpēc, ka bija jāmaina sevi un jāpieļāgojas tai videi, vienlaikus paturot savas pamatvērtības. Tas laiks mani ļoti satuvināja ar Dievu, jo biju prom no visiem tuvujiem cilvēkiem un brīvajos brīžos bija laiks aizdomāties par pamatvērtībām. Tas nav tik vienkārši, kā šķiet, ka visu var ar prātu izdomāt un atrisināt. Saprātu, ka daudzās lietās esmu bezspējīgs bez Dieva.

R. K.: Man ir bijis tāds laiks, kad gribas iztraktoties un dzīve ir stipri nemierīga, taču vislielāko nemieru cilvēkā rada tas, ko viņš nespēj kontrolēt: veselība, darbs, iztika, panākumi. Tomēr kristietim arī šajā ziņā būtu jāmeklē miers pašā Dievu, jo viss taču ir Viņa rokās. Ja tagad mēs uzzinātu, ka ir atlikušas 24 stundas līdz pasaules galam, liela daļa cilvēku droši vien skraidītu apkārt un nezinātu, kādu kredītu vēl paņemt, – kā šo pēdējo diennakti nodzīvot ar „pilnu elpu”. Turpretī, ja tev ir miers ar Dievu, tad zini – Viņš saviem bērniem garantē mūžīgo dzīvību caur savu Dēlu Jēzu Kristu!

H. L.: No savas pieredzes varu teikt, ka cilvēkam miers ar Dievu ir jāsasniedz atkal un atkal no jauna. Daudz kas izsit mūs no sliedēm, un man ir bijuši brīži, kad esmu pazaudējis uzticēšanos Dievam. Tad arī nemiers sirdī bija diezgan liels.

Ja cilvēks ir pārlietu mierīgs, vai viņš sāk līdzināties smilgai, kas šūpojas vējā?

H. L.: Jā, pasaule prasa, lai uz visu esi gatavs reaģēt ātri, taču tas neattur no miera ar Dievu.

R. K.: Ja tas ir pestīšanas jautājums, tad tur ir jābūt mieram. Kas ir Gara augļi? Tie ir indikatori, termometri, kas rāda, vai tu dzīvē garīgi audz, taču tas nav atkarīgs no tevis. Jēzus mūsos nobriedina augļus un to vairo, ja vien mēs paliekam Viņā. Pēc augļiem var saprast, vai vēl esam Jēzus sekotāji vai arī esam palikuši nopakā. Varbūt esam aizsteigušies Viņam garām? Bet varbūt jau uz cita ceļa?

Kāpēc izvēlējāties atsaukties militārajam aicinājumam, kas nav saistīts ar mieru?

R. K.: Nāk prātā teiciens „neviens tik ļoti

nemīl mieru kā karavīrs”, tāpēc nepiekritīšu, ka tas nav saistīts ar mieru. Ists karavīrs cīnās, lai aizsargātu, nevis pakļautu. Mani jau no bērnības interesē militārā joma. Mans tētis arī savā laikā bija karavīrs – karavīrs un mācītājs vienlaikus. Tas bija tāds laiks, kad Latvijai nebija viegli. Kā pilsoņa, tā arī kristieša pienākums bija aizstāvēt cilvēkus un zemi. Tā viņš karoja gan fiziski, gan garīgi, jo pildīja arī kara lauka mācītāja pienākumus. Paldies mani vecākiem, ka viņi man ir ieaudzinājuši arī atbildību par savu zemi un līdzcīvēkiem. Tāpēc arī

„Kaut arī mūžīgā dzīvība sākas jau šeit, tomēr Debesis virs zemes nav paredzētas.”

iestājos Zemessardzē un trīs gadus nodienēju. Katram ir jāpienes savs – attīstībai un drošībai.

H. L.: Arī mani militārā joma ir interesējusi kopš bērnības. Pēc mācībām vēlējās darīt kaut ko praktisku. Aizgāju uz augstskolu izstādi Ķīpsalā; pirmā telts, ko ieraudzīju, bija militārā, un viņi jau mani centās savervēt. Teicu, ka paskatīšos citus stendus, bet tur bija vēl trīs militārās telts, tā ka beigās viņiem tomēr izdevās piesaistīt manu interesi vairāk par citiem. Kad pabeidzu skolu, uzreiz pieteicos dienestā. Es domāju, ka tas ir aicinājums. Interesanti – dienējot gaidī brīvās dienas, ko pavadīt ar ģimeni, bet, tiklīdz tās ir pienākušas, tā atkal rodas vēlme pēc tām asajām izjūtām, ko tu saņem dienestā.

Roland, ja tavs dēls būtu karavīrs, kuru jebkurā brīdī var aizsūtīt uz karsto punktu, vai tava sirds būtu mierīga?

R. K.: Es noteikti uztrauktos par viņa drošību, tomēr, ja tas būtu viņa aicinājums, es priecātos, ka viņš to apzinās un godprātīgi veic savu pienākumu. Bet visiem jau nav jābūt karavīriem – paldies Dievam, nav kara apstākļi! Katram ir svarīgi atrasties tajā postenī, kur Tas Kungs viņu attiecīgajā brīdī nolīcis. Es esmu lepns par savu dēlu Henriju, kurš mācās par diriģentu. Viņš pienesumu Latvijai dos savā specialitātē.

Kas ir Latvijas lielākais ienaidnieks?

R. K.: Neticība! Tā ir visas cilvēces lielākais ienaidnieks. Ļaudīm tiek mācītas nepareizas vērtības. Viņi ir vērsti uz sevi – mans laiks, mana karjera, pierādīt sevi. Tas ir egoisms. Karjeras sievietē, mājsaimnieks vīrietis un bērni, kuri no viņiem mācās un nezina, kas viņi ir.

H. L.: Drauds ir arī liberālisms, kam Latvija, par laimi, nav aizgājuši līdz. Neko vairs nevar aizrādīt, robežas nepastāv, taču mīlestība nenozīmē pieņemt visu, ko cilvēks dara. Piemēram, Ziemeļvācijā Baznīca atļāva viendzimuma laulības un cilvēkiem nācās iet prom, jo maz bija to, kuri bija gatavi atklāti paust savu viedokli pret šo grēku.

R. K.: Salīdzinot ar daudzām vietām, mēs varam būt laimīgi, ka Latvijā dzīvojam drošā vidē. Samaitātība pie mums nav tik lielā mērā atnākusi. Tomēr domāju, ka tas ir tikai laika jautājums.

Kura jums ir tā robeža, ko neļausiet pārkāpt?

R. K.: Kaut Dievs palīdzētu gan mums, gan mūsu bērniem vienmēr paturēt skaidru ticības skatījumu, lai to, kas nav pareizs, mēs spētu saskatīt un noraidīt. Lai mēs neskrietu līdz tam, kas ir nepareizs, un ja iespējams, spētu apstādināt arī citus.

H. L.: Pārlietu liela tolerance nav mīlestība, bet vājums.

Vai pasaulē ir iespējams miers?

H. L.: Kamēr cilvēks ar savām vērtībām un domāšanu ir pie grožiem, domāju, ka nē.

R. K.: Politiskais miers, šķiet, nav iespējams, bet, kā jau iepriekš runājām, Dievs ir izdarījis visu, lai ar cilvēkiem noslēgtu mieru. Mūsu spēkos nav Dievu aizsniegt, bet miera spēkos ir Dievu noraidīt, un tad miera nebūs. Labā ziņa: vēl arvien ir žēlastības laiks – laiks, kad mūsu noraidījums var kļūt par atsaukšanos Viņam!

Kā Dievs redz mieru pasaulē?

R. K.: Dieva griba ir, lai visi cilvēki tiktu glābti. Kaut arī mūžīgā dzīvība sākas jau šeit, tomēr Debesis virs zemes nav

paredzētas. Mēs vēl esam ceļā un reiz tur nokļūsim. Mūsu mājokļi Debesis tiek būvēti. Pasaule netiks sakārtota, lai mums būtu labāk un ērtāk dzīvot. Dievs ir izdarījis pašu galveno – lai mēs reiz varētu nonākt Debesu mājokļos.

H. L.: Piekrītu, bet nevaram arī teikt, ka Dievam miers virs zemes neinteresē. Zeme nekļūst par ideālu vietu, taču Mateja evaņģēlijā lasām: „Svētīgi miera nesēji, jo tie tiks saukti par Dieva bērniem.” Būtu svarīgi to ievērot, nevis pajauties, ka šeit neko nevar mainīt. Ja Dievs mūs ir aicinājis, Viņš arī sirdī dod vēlmi mainīties uz labu.

R. K.: Tas ir savstarpēji saistīts. Kāpēc,

„No savas pieredzes varu teikt, ka cilvēkam miers ar Dievu ir jāsasniedz atkal un atkal no jauna.”

piemēram, Latvija ir vērtība? Kāds varbūt teiks, ka tas ir tikai zemes gabals, un brauks prom...

To teiks daudzi.

H. L.: Jā, piekrītu, ka daudzi aizbrauks, jo viņiem Latvija ir tikai zemes gabals, bet arī šajos vārdos mēs varam ieraudzīt vērtību, jo Dievs ir nolīcis robežas valstij, kurā ir konkrētas vērtības un teikšana pār to, ko savā valstī izvēlamies darīt vai nedarīt. Tāpēc jau vien ir vērts par to cīnīties!

Vai miera dēļ ir vērts cīnīties?

H. L.: Cīnoties miera nebūs, bet ir vērts cīnīties par savu ģimeni, valsti un vērtībām, par to, lai mēs varētu noteikt, kā dzīvot. Kristieši un latvieši pastāvēja laikā, kad tikām apspiesti un draudēja briesmas par to vien, ka tici Dievam, taču uzskatu, ka jebkurš kristīgs vecāks vēlas, lai viņa bērns uzaugtu bez šādām briesmām, tāpēc vien ir vērts pastāvēt.

PSRS protams, nebija nekas labs, bet, no otras puses, apspiestībā tika slīpēti ticības dimanti. Miera laiks audzina „galertu”.

H. L.: Es neesmu to piedzīvojis, bet vecāki stāstīja, ka tas laiks bija kā siets – atkrita daudzi, kam nebija dzīvas ticības.

R. K.: Tā vienmēr ir bijis – kad par ticību ir jāmaksā, ticības dimanti tiek slīpēti. Tiklīdz par ticību jādod kaut kas pretī, sākas aizbildinājumi. Ja prasa upurēšanos un piepūli, daudzi saka „nē”.

H. L.: Tagad jau ir tik mierīgi laiki, ka daudzi cilvēki padodas pie pirmajām grūtībām.

R. K.: Labos laikos daudz mazāk ļaužu domā par Dievu, un, kad Viņu nemeklē, tad tiek pieļautas grūtības un kari. Tad sabiedrība izsijājas un cilvēkiem atkal vajag Dievu.

H. L.: Tomēr to nevajadzētu pārprast tā, ka mēs vēlamies grūtus laikus. Dievs vēlas, lai Viņa vārds tiktu padots tālāk, un to visvieglāk ir izdarīt miera laikā.

R. K.: Ir svarīgi Dievam katru dienu lūgt, lai Viņš dod mieru un sargā no kara. Ja Viņš nesargātu, mēs jau sen būtu postā. Šis žēlastības laiks nav dots, lai mēs sēdētu izlaidušies, bet lai aktīvi kalpotu.

Bībelē ir teikts par dažādām augsnēm. Grūtos laikos, iespējams, ir mazāk sēklas, taču cilvēki precīzāk zina, kur sēt. Miera laikos mēs bieži sējam ne tikai ar vienu, bet ar abām rokām vai braucam ar traktoru, taču trāpām daudzus klintājos. Kara laikā ienaidnieks ir redzams, taču miera laikā tas kļūst neredzams un pielavās kā slinkums, egoisms utt. Kā miera laikā būt par auglīgu augsni?

H. L.: Noteikti jāpastāv Baznīcai. Es nerunāju par konfesijām, bet Baznīcu. Tai ir jārāda, ka nav viegli manipulēt ar mūsu principiem, kā tas pašlaik pasaulē notiek. Jo vairāk mēs sašķelājamies, jo grūtāk kristiešiem ir dzīvot. Esmu domājis: vai cilvēki, kuri aizgājuši no Baznīcas, kādā brīdī atgriezīsies? Vai arī patiesu Kristus sekotāju kļūs arvien mazāk?

R. K.: Labais dārznieks un augsnes sagatavotājs ir Tas Kungs pats. Vai mēs ļaujam šim sagatavošanas darbam notikt vai nemitīgi izpostām visu, kas iekopts? Vajag dzīvot ar Dieva vārdu, nākt uz dievkalpojumu, lasīt Bībeli, būt sadraudzībā un uzturēt šo liesmu, ko Dievs ir aizdedzis. Dievs ir iekārtojis tā, ka Viņa vārds pasaulē tālāk tiek teikts caur mums – cilvēkiem. Mēs esam atbildīgi par šī Vārda sēklas sēšanu pasaulē, taču mēs neesam atbildīgi par stādu izaugšanu un nogatavošanos. Šo darbu atstāsim Labajam Dārzniekam. Bet sēšana gan ir tavs un mans uzdevums. Ievērojiet, ka līdzībā sējējs sēklu sēj, īpaši nepētīdams augsni. Viņš sēj uz akmeņiem, starp ērkšķiem, ceļmalā un labā zemē. Kaut arī mēs nepagurto sēt kaut pilnām saujām, kaut ar traktoru! Dieva vārds nekad neatgriezās atpakaļ tukšā.

H. L.: Ja dari no sirds, grūtības nesagādā vilšanos. Piemēram, kad ar LEAF braucām uz svētdienas skolām, kādā vietā bērni ilgi nenāca. Kāds varētu teikt: „Ai, esmu vilies un vairs nebraukšu!” Bet pēc kāda laika redzi – ir augļi.

R. K.: Tas ir kā armijā. Ja nav saņemta pavēle atstāt pozīcijas, tad nedrīkst tās pamest! Nedrīkst posteni atstāt tukšu!

H. L.: Jā, Dievam ir svarīgs ikviens.

Jēzus draudzes Diakonijai –

25!

Pateicībā Dievam par mūsu draudzes Diakonijas 25 gadiem esam sākuši ceļojumu diakonijas kalpošanas vēsturē. Šoreiz, ieskatoties Jēzus draudzes hronikas materiālos, uzzināsim, kādi bija pirmie soļi šajā darbā mūsu draudzē. Deviņdesmito gadu sākumā Diakonija vēl nebija atsevišķa mūsu draudzes darba nozare un nebija arī skaidra priekšstata, kā tā būtu jāveido, taču vairāki cilvēki savu kalpošanu draudzē saskatīja tieši šajā jomā un sāka tajā darboties.

Diakonijas izveidošanās Jēzus draudzē

Stāsta sākumu lasiet izdevuma „Jēzus Draudzes Dzīve” iepriekšējā numurā!

1992. gads

22. maijā draudzes padomes sēdē pirmo reizi tiek izvirzīts jautājums par pastāvīgu darbinieku diakonijas jomā.

No 17. līdz 24. jūnijam draudzes pārstāvju grupa viesojas Brēmenes *Unser Lieben Frauen* draudzē – iepazīstas ar draudzes dzīvi un darbu ar vecajiem cilvēkiem, kā arī nodibina pirmos personiskos kontaktus.

1. jūlijā draudzes padomes sēdē tiek nolemts, ka reizi nedēļā (ceturtdienās no plkst. 17.00 līdz 19.00) baznīcā dežūrēs ārsts, kas izsniegs kā humāno palīdzību atsūtītās zāles. Par dežūrām būs atbildīga Dr. Valda Jurkāne.

28. jūlijā tūristu grupa no Vācijas atstāj baznīcai īpašu ziedojumu diakonijas vajadzībām.

9. augustā pie mums viesojas Vācijas Kristīgās jaunatnes savienības pārstāvji ar misiju „Maize un Bībele jaunajām valstīm austrumos”. Katrai draudzes ģimenei ir sagatavota kāda dāvana.

Oktobra vidū četri draudzes pārstāvji viesojas Lībekas Marka draudzē. Šī draudze apmaksājusi mūsu baznīcas ēkas apkures izdevumus, motivējot to īsi: „Mēs jums dāvinām siltumu visai ziemai, jo Dieva vārdu nevar klausīties klabošiem zobiem”.

22. novembrī draudzes padomes sēdē draudzes priekšnieks Ģirts Skrābāns

ierosina juridiski atgūt bijušo draudzes pastorātu Dzirnau ielā 118 un iekārtot tur draudzes diakonijas un veco ļaužu centru: „Mēs nedrīkstam gaidīt tikai uz Dieva žēlastību, ikvienam draudzes loceklim ar pilnu atbildības sajūtu jā rūpējas par dievnamu un draudzes uzturēšanu.” Iespējama variants varētu būt īpašumu maiņa, vietā iegūstot baznīcai līdzās esošo bijušo dzelzceļa bērnodārzu (tagad – Baltkrievijas vēstniecība). Tur būtu vieta gan draudzes vienuļajiem senioriem, gan kristīgam bērnodārzam.

Gada beigās mācītājs Erberts Bikše draudzes izdevumā raksta: „Mēs esam drīkstējuši piedzīvot kaut ko no tā, ko piedzīvoja pravietis Elija Kritis upes līcī, kad kraukļi viņu apgādāja ar maizi. Tik daudz mīļu draugu sirdis tuvu un tālu Dievs ir atvēris, darot viņus gatavus palīdzēt mums dažādās praktiskās vajadzībās, materiālās lietās. Ko lai sakām? Lai Tas Kungs atalgo viņu mīlestību un uzticību! Bet mēs varam arī teikt: Dievs ļoti mīl Savus ļaudis un rūpējas, lai viņiem nekā netrūktu. [...] Gadam noslēdzoties, es vēlos jūs, brāļi un māsas, aicināt pateicībai, kā to mudina Dieva vārds: „Par visu esiet pateicīgi!” Pateicība par saņemto ir labākā sēkla nākotnes svētībam.”

1993. gads

30. janvārī uz baznīcu ir aicināti Latgales priekšpilsētas sociālās aprūpes dienesta darbinieki, lai pārrunātu kopīgi risināmās problēmas.

Februārī draudzes priekšnieks un mācītājs, atsaucoties Šlēsvīgas-Holšteinas draudzes uzaicinājumam, iepazīstas ar diakonijas darba pieredzi Rendsburgā. Par šo apmeklējumu Ģ. Skrābāns raksta: „Līdz ar vērtīgajiem iespaidiem no Vācijas atvedām arī dārgas dāvanas mūsu diakonijas vajadzībām: lietotu automašīnu „Polo” un telefaksa aparātu, krietnus medikamentu krājumus un jauniegūstamo telpu remontam un iekārtošanai noderīgas mantas. Mūsu draugiem milzīgs paldies! Taču, par visu pateicoties, mums arī jālūdz, lai Tas Kungs mācītu svētīgi lietot šīs milzīgās dāvanas. Atcerēsimies: mūsu Kungs Jēzus Kristus stāstu par žēlsirdīgo samarieti (Lk 10:25–37) beidz ar vārdiem: „Nu tad ej un dari tu arī tāpat!” Te nav lietota vēlējuma izteiksme – „būtu labi” vai „tev vajadzētu”. Mūsu Kungs te dod pavēli. Jā, jā, – tā ir pavēle arī man un Tev. Bet pavēle nav jāapsprīž. Tā vienkārši ir jāpilda. Jācenšas pildīt.”

19. aprīļa padomes sēdē tiek izskatīts jautājums par nama Dzirnau ielā 118, kas jāpārņem ar 1. jūniju, izmantošanu.

Ir nepieciešams algots nama pārvaldnieks, kura alga būs atkarīga no paveiktā. Draudzes padomes locekle Iveta Godiņa saka: „Rīkojoties ar īpašumiem, jābūt ļoti uzmanīgiem, jo pasaule mums lavās kļāt ar visiem iespējamiem paņēmieniem. Draudzes priekšā ir jāpateicas Dievam par šo dāvanu – atgūto īpašumu – un jālūdz pēc rokām. Dažreiz ir svarīgi nogaidīt.”

Vilma Lece ierosina precizēt draudzes veco ļaužu sarakstu, un Austrā Avotiņa norāda, ka draudzei jāpiedalās arī veco cilvēku sociālajā aizsardzībā, palīdzot kārtot ar sertifikātiem saistītos jautājumus. Draudzes priekšnieks Ģ. Skrābāns uzsver, ka diakonija ir kas vairāk nekā atsūtīto lietoto mantu sadale. Tā ir arī palīdzība, kāpjot pār mūžības sliekšni.

Maija sākumā draudzē viesojas Holandes kristīgās biedrības „Latvijas draugi” pārstāvji Marianna Holtrusta un Pīts Moerlans, lai sāktu palīdzības akciju bērnu un jaunatnes kristīgās audzināšanas darba atbalstam. Ar draudzes aktivitāšu vadītājiem tiek pārrunātas konkrētas palīdzības iespējas.

6. maija draudzes padomes sēdē par Dzirnau ielas 118. nama pārvaldnieku tiek apstiprināts Gints Avotiņš.

10. jūnija sēdē G. Avotiņš ziņo par draudzes nama pārņemšanu un teritorijas izmantošanas projektu. Namu Dzirnau ielā 118 nevar pilnībā pārņemt, jo netiek atbrīvots nelikumīgi aizņemtais dzīvoklis.

Jūnija pēdējā nedēļā Latviju apmeklē diakonijas darba vadītāji no Vācijas. Viņi viesojas ne tikai mūsu, bet arī Markus, Vecauces un Strenču draudzēs.

14. jūlijs. Draudze uz gadu saņem tiesības izmantot telpas Jēzusbaznīcas ielā 14 (nelielu dzīvoklīti), kas pašlaik tiek

remontēts draudzes diakonijas vajadzībām.

No 20. līdz 26. augustam V. Lece un I. Baltpurviņa Somijā piedalās seminārā par diakonijas darbu.

9. septembrī durvis apmeklētājiem ver draudzes Diakonijas centra pagaidu telpas Jēzusbaznīcas ielā 14, kas ar Dieva gādību saņemtas lietošanā no rajona pašvaldības un ar jauno draudzes brāļu rokām savestas lietošanas kārtībā. Ārsta konsultācijas un medikamentus no humānās palīdzības sūtījumiem tur varēs saņemt ceturtdienās no plkst. 16.00 līdz 18.00. Zāles gan glabājas baznīcā, jo jaunajās telpās nav pastāvīga dežuranta.

Visu septembri jaunieši Līvberzē vāc draudzes vajadzībām izaudzētos kartupeļus. Novāktas aptuveni 5 tonnas, kas glabāsies baznīcas pagrabā un ziemā būs liels atbalsts trūcīgajiem.

3. novembrī uz baznīcu ir aicināti visi tie draudzes locekļi, kas atsaukušies aicinājumam palīdzēt diakonijas darbā. 1993. gadā draudzē ir gandrīz simts vecu vai vientuļu cilvēku, kam ar sirsniņu aprūpi daudz varētu palīdzēt gan garīgi, gan materiāli. Ļoti vajadzīgas atsaucīgas sirdis un palīdzīgas rokas.

10. novembrī ar draudzes diakonijas darbu iepazīstas Kristiansena kungs no Vācijas, kurš arī sniedz šim darbam nozīmīgu materiālo atbalstu.

1994. gads

3. februārī draudzē ciemojas diakonijas darbinieki no Zviedrijas.

Martā diakonijas mediķu dienests pārceļas uz Daugavgrīvas ielu 1 – uz namu, kas nodots Konsistorijas rīcībā, –, jo Dr. I. Baltpurviņa baidās, ka Jēzusbaznīcas ielas namā var iebrukt grīda.

Profesore Elza Preimāte
diakonijas medpunktā

To mums stāsta hronikas materiāli, bet kā šo laiku atceras diakonijas darba veicēji? Par to atmiņās dalās tālaika Diakonijas medpunkta kalpošanas vadītāja ārste Inese Baltpurviņa: „Kalpoju kā brīvprātīgā no 1992. gada aprīļa līdz 1995. gada janvārim. Izveidojām un iekārtojām draudzes doktorātu. Aktīvākie darbinieki bija sekretāre Ilona Vaniņa, Dr. Ramona Plāte, Dr. Jānis Zeps, prof. Elza Preimate, feldšere Ilva Ūdre un medmāsa Emīlija Bambāne. Bijām ļoti draudzīgs starpkonfesionāls kolektīvs, kas uzklausā slimniekus un iespēju robežās cenšas palīdzēt. Pirmās telpas bija baznīcā, pēc tam Jēzusbaznīcas ielā 14 un Daugavgrīvas ielā 1. Jaunajām telpām bija jāmeklē sponsori remontam, bet, tikko kā bijām iekārtojušies, tā pavisam drīz nācās atvadīties un doties uz nākamo vietu. Jaunajā vietā atkal paralēli kalpošanai tika veikts remonts. Centāmies dalīties ar humāno palīdzību, lai tā sasniegtu tos cilvēkus un iestādes, kam tā bija vajadzīga. Kad tika iekārtota Diakonijas ambulance Dzirnau ielā 118, savu kalpošanas darbu nodevu tālāk nākamajiem, atskaitoties un atvadoties draudzes padomes sēdē 1995. gada Zvaigznes dienā.”

Nākamajā „Jēzus Draudzes Dzīves” izdevumā pastāstīsim, kad un kā draudzes nama durvis atvērās, lai dotu mājvietu draudzes kalpošanas nozarei „Jēzus draudzes Diakonija”.

Maija Frīdberga

Trešā no kreisās -
Dr. Inese Baltpurviņa, diakonijas mediķu
grupas pirmā vadītāja

Jautājums mācītājam

Kāda nozīme ir miera sveicienam dievkalpojumā?

Miera sveiciens ir sens, varētu pat sacīt – apustulisks, sveicinājums. Piemēram, apustulis Pēteris draudzēm rakstīto vēstuli pabeidz ar vārdiem: „Miers jums visiem, kas esat Kristū!” (1Pēt 5:14), savukārt apustulis Pāvils savu vēstuli sākumā bieži raksta sveicinājumu „Žēlastība jums un miers..”.

Miera sveiciens ir apliecinājums jeb zīme, ka vēlamies būt izlīgumā un mierā ar ticības brāļiem un māsām, paklausot Bībelē rakstītajam pamudinājumam: „Cik iespējams, no savas puses turiet mieru ar visiem cilvēkiem.” (Rm 12:18)

Pie Svētā Vakarēdiena mēs gribam nākt ne tikai kā tādi, kuri grēksūdžē izlīguši ar Dievu, bet arī kā tādi, kuru sirdī ir labvēlība, žēlsirdība un izlīgums ar ticības brāļiem un māsām.

Dievkalpojumi

svētdienās plkst. 10.00
ceturtdienās plkst. 18.00

Mācītāja Erberta Bikšes pieņemšanas laiks

trešdienās no plkst. 10.00 līdz 13.00
Mācītāju var satikt arī pirms un pēc dievkalpojumiem.

Draudzes kanceleja atvērta

otrdienās no plkst. 12.00 līdz 18.00
trešdienās no plkst. 9.30 līdz 15.00
ceturtdienās no plkst. 12.00 līdz 18.00
svētdienās – pirms un pēc dievkalpojuma
tālr. 67224123

Svētdienas skola bērniem un nodarbības pieaugušajiem

otrdienās plkst. 18.30

Bērnu korītis

otrdienās plkst. 18.00

Jauniešu vakari

piektdienās plkst. 19.00
Jauniešu aktivitātēm sekojiet līdzi: <fb.me/dj.lv>

Kora mēģinājumi

pirmdienās plkst. 18.30
ceturtdienās plkst. 19.30 (pēc dievkalpojuma)

Bibliotēka atvērta

svētdienās pēc dievkalpojuma

Māmiņu grupas nodarbības – katra mēneša

trešajā sestdienā plkst. 15.00
tālr. 29551294 (Edīte), 67377118 (Ilze)
<http://maminugrupa.wix.com/maminugrupa>

Aicinām būt uzmanīgiem un pieskatīt savas mantas dievkalpojumu un draudzes pasākumu laikā.

Draudzes namā, Dzirnāvu ielā 118

Ārstu konsultācijas (tālr. 67210185)

pirmdienās no plkst. 13.00 līdz 16.00
otrdienās no plkst. 10.00 līdz 13.00
ceturtdienās no plkst. 14.00 līdz 17.00
Acu ārsts pieņem pēc pieraksta.
Pierakstīties pa tālr. 67210185, 29372676

Diakonija (tālr. 67220084)

otrdienās, trešdienās, ceturtdienās,
piektdienās no plkst. 10.00 līdz 16.00

Drēbju istaba

otrdienās, ceturtdienās no plkst. 10.00 līdz 14.00
ceturtdienās – informācija par iespēju saņemt pārtikas produktus

Veco jaužu aprūpe (tālr. 67220084)

Katru piektdienu pansionātā ir svētbrīdis, katra mēneša ceturtajā piektdienā – dievkalpojums.

Privātā pirmsskolas izglītības iestāde „JĒRIŅŠ” (tālr. 67222698)

»«»«»«»«»«»«»«»«»«»«»«»«»«»«»«»

Rīgas Jēzus ev. lut. draudze

Reģ. Nr. 9000084191
Baznīcas adrese: Elijas iela 18, Rīga, LV-1050
Tālr. 67224123, e-pasts: info@jēzusedraudze.lv

Konts ziedojumiem: LV94RIK0002013007985,
Luminor Bank, RIKOLV2X

2018. GADA DECEMBRA IEŅĒMUMU UN IZDEVUMU PĀRSKATS

ieņēmumi, EUR:

Mērķziedojumi	
<i>(religiskajai darbībai, remontam, diakonijai u. c.)</i>	10560
Kolektes	5782
Latvijas fizisko personu ziedojumi	2124
Latvijas juridisko personu ziedojumi	901
Ziedojumi par kristībām, laulībām	240
KOPĀ	19607

izdevumi, EUR:

Algas, autoratlīdzība	3766
Nodokļi	2040
Ziedojums A. Irbes kristīgās misijas kalpošanai Indijā	1000
Palīdzības pabalsti	735
Maksājums LELB	639
Izdevuma „Jēzus Draudzes Dzīve” druka	214
Saimniecības un kancelejas preces, ziedi, reliģiskie izdevumi	386
Reprezentācijas izdevumi	80
Lozungi, grāmatas	180
Degviela, transporta izdevumi	100
Elektrība	199
Sakaru pakalpojumi	27
Maināmie paklāji	48
„Rīgas ūdens”	87
Apkure	519
Drukas darbi, kopēšana un sakaru pakalpojumi	698
„Venden” ūdens	25
Draudzes nozaru darba izdevumi	83
Bankas komisija	24
Apsardzes firmas pakalpojumi	10
KOPĀ	10860

KRISTĪTI

Linda Lāme
Gustavs Bērziņš
Paula Makarova
Līga Blese
Inguna Blese
Evelīna Žabaka
Kristians Kabatiņš
Leanna Ligere
Matīss Akmentiņš

SIRSNĪGI SVEICAM!

Lilija Stūre
Gatis Bikše
Valda Ranka
Aina Timermane
Spodra Laimdota Kļaviņa
Malda Spodra Menika
Vija Kalniņa
Anna Jaunslaviete
Andrejs Krogzems
Ruta Kārklīte
Ilga Piekalne
Skaidrīte Pričina
Inta Sviķe
Aivars Bagons
Iveta Ilsuma
Valdis Balcers
Ilze Krēslīņa-Križanovska
Kristis Eihmanis

MŪŽĪBĀ

Livarts Starks